

Drahá Lauro

Nina Rainhardová

Drahá Lauro

Nina Rainhardová

Osamělý muž středního věku tráví většinu času na internetových erotických seznamkách. Pečlivě skrývá svou identitu, neboť ví, že některé ženy nejen porušují pravidla hry, ale mohou být i nebezpečné...

DRAHÁ LAURO

Nina Rainhardová

Text © 2021, Nina Rainhardová

Grafická úprava a sazba © 2021, Lukáš Vik

Foto na obálce © 2021, Ida Huttová

1. vydání © 2021, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-332-9 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-333-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

[WordPress webdesignér Lukáš Vik](#)

Drahá Lauro

Drahá Lauro,

přeji opět krásný večer a dlouhou noc! Posledních pár dní jsem spal o dost méně než obvykle, takže si dovedu představit, že je to pro Vás únavné období. Reakce na lunární fáze bývá prostě u žen silnější, jste senzitivnější stvoření a v mnoha ohledech jste s tímto tělesem provázané.

Myslím na Vás s tou vážnou záležitostí, o které jste psala. Ať Vám jsou Mocnosti nakloněny a energie proudí volně! Splňte, co splnit musíte!

Chci Vás ujistit, že Vy, právě Vy rozhodně výjimečná jste! Je to dar, ale někdy i prokletí, záleží na tom, jak se s tím dokážete vyrovnat. Jste zřejmě třetí Vědma, se kterou jsem se v životě potkal, respektive se kterou jsem měl možnost blíže komunikovat. Ta první ani netušila, co je. Ta druhá tušila, ale nedovedla s tím zacházet a lekalo ji to. Vy jste si vědoma toho, co jste, a umíte s tím zacházet. To je vzácné.

Moc děkuji za všechny informace ohledně kyvadla, je velmi důležité mít někoho, kdo „ví“, kdo má vlastní zkušenost a s kým mohu takové téma probrat ze všech stran. Mimochodem, jak jsem psal, já mám kyvadlo křišťálové a hedvábný sáček červený.

Velmi mě zaujalo, co jste psala o té submisivní

i dominantní stránce ve Vás. A já bych si také s Vámi velice rád popovídal na toto téma! ;-) Jenže pořád odbíháme...

Vrátím se k Vašemu poslednímu dotazu. –

Obojek má hluboký význam a ty pozůstatky v ženské módě bych opravdu hledal. Stále ráda nosíte šaty s výstřihem a stužkou na krku?

Pokud jste si dříve mnoho erotiky, hraní, sexu, volného a nespoutaného potěšení z vlastního těla neužila, nyní je čas, abyste si právě toto bez zábran vynahradila.

Každý Chronos je přerušen okamžikem, kdy nastoupí Kairos – čas vhodný ke konání. A Vy v něm jste již dávno!

Myslím na Vás, na Vašeho Ducha, duši i každý kousek Vašeho těla! :-)

Marek

Když se Franta vrátil z třídního školení a vyzvedl Armanda u psí chůvy – špic pomeranian šílel radostí – všiml si při příchodu do jejich domu čerstvé vizitky na poštovní schránce: Ing. Jan Černoš, Ing. Blanka Černošová. – Sláva bohu, zajásal Franta v duchu. Po dvou měsících hlomozné rekonstrukce a každodenního kraválu se tedy do bytu nad ním konečně nastěhovali noví sousedé. Tím snad stavební teror definitivně skončil. Nanejvýš budou ještě chvíli zatloukat skoby na obrazy či vrtat

do zdí kvůli policím.

„Konečně budeš mít klid, Armande,“ podrbal mazlíčka, jenž krátkým štěknutím projevil svůj souhlas. „Akorát doufám, že to nebudou nějaký hlučný lidi s malým děckem.“

Armand opět chápavě zahafal, jelikož si spolu báječně rozuměli. Oba se teď trochu obávali budoucnosti: kdo ví, co jsou ti noví zač! Po trýznivém dvouměsíčním randálu prahli po tichu a pohodě.

„Tak co, Armande, už se těšíš na procházku?“

Špic zavrtěl načechraným rusým ocáskem a poslušně si nechal připnout vodítko. Byl čas na poslední pravidelný špacír před večerkou.

Mírný větřík si pohrával s teplým vzduchem a v měděných paprscích pouličních lamp zmateně vířila hejna hmyzu. Kráčeli parčíkem uvnitř sevřeného kruhu paneláků. Z čerstvě pokosených záhonů vzlínala mdlá vůně sena, mísící se s obvyklým puchem spáleniště, jímž trvale čpělo celé město. Franta s Armandem vyšli z parčíku a pokračovali po chodníku podél usínajících domů. Míjeli zhasnuté vchody a zaparkované vozy, nízké zídky a shluky kontejnerů, rozpažené stromy a příkrčené keře. Pootevřenými okny k nim sem tam pronikl nějaký zatoulaný zvuk: útržek hovoru, střípek hudby, cinknutí, klapnutí, skřípnutí... Po tradiční trase prošli kolem nízkého plotu školy a školky, kolem zamčené lékárny, pizzerie, kadeřnictví, trafiky,

cukrárny... Všude liduprázdno, všude němá, nehybná tma. Jenom u zadní brány supermarketu zrovna s rachotem vyváželi zboží z přistavené dodávky. Níže na křižovatce zakotvila zářící prázdná tramvaj a po chvíli odplula mezi černými siluetami budov, v nichž svítilo sotva pár oken. Za celou dobu potkali akorát dvě známé paničky se psy. Franta polohlasně pozdravil, Armand kolegům zdvořile zamával ohonem a důstojně cupital dál. Ruch dozníval a večer se přehoupl do noci. Po silnici šustivě projela tři čtyři osobní auta, poslední opozdilci spěchající ke svým domovům. Okolní ulice se už ukládaly ke spánku, zatímco kdesi blízko dál hučelo a kypělo nejhříšnější korzo města. Pouze na rohu osířele světélkoval nonstop bar. Franta v chůzi letmo mrkl do proskleného lokálu: dva osamělí flamendři a znuděná barmanka za pultem, jinak pusto a mrtvo. Beze spěchu obešel s Armandem ještě dva táhlé bloky a zabočil zpátky k jejich věžáku. Zdálky se zvědavě zadíval na okna ve čtvrtém podlaží. Zajímalo ho, jak to vypadá u nových sousedů – lodžie u obýváku svítila, zatímco v ložnici byla tma.

Za čtyři roky, co tady Franta bydlel, šlo už o třetí změnu sousedů nad hlavou. Nejprve nad ním žili postarší manželé Měšťanovi. Když se sem Franta krátce po rozvodu nastěhoval, Měšťanovi se zrovna

chystali svůj kvartýr prodat a odejít na venkov, což se jim záhy podařilo. Po Měšťanových se majitelkou stala Vanda Chrtová, svobodná metraková třicátnice. Naštěstí žádné stavební úpravy nedělala. Občas zaznamenal její chvatný dupot, když se brzy ráno vypravovala do nedaleké mateřské školky, kde pracovala jako učitelka. Bylo mu protivné ji potkávat, protože hrozně připomínala Leonu – připomínala Leonu úplně vším, macatou figurou a natřásáním kobyliho zadku, vulgární vyzývavostí a vlezlým žvaněním. Až podezřele často na ni narážel na domovní chodbě, u popelnic, u výtahu... Zpočátku byla mimořádně vytrvalá. Zkoušela to na něho i přes Armanda. Několikrát si ho rafinovaně vyčíhala, když venčil špice: „Jéje, to je náhoda, můžu se k vám připojit? Taky uvažuji, že bych si pořídila nějakýho pejska...“

Protivná, dotěrná coura. Snažil se jí pečlivě vyhýbat. Chladně jí dával najevo, že u něho nemá nejmenší šanci, až ji ten neúspěšný lov po půl roce přestal bavit.

Skoro by pak o ní nevěděl, kdyby následně neuspořádala několik divokých večírků pro kamarádky. Naštěstí baby hulákaly v obýváku, nikoli v ložnici, takže v zimě se to ještě dalo přetrpět. Zato v létě se jejich bujarý halas a řehot nesly ven z lodžie a rušily noční klid. Krucinál, jak v tom rambajsu měl člověk spát! Při třetím letním mejdanu už to

naštvaný Franta nevydržel a po půlnoci zazvonil u prahu Vandy Chrtové, aby veselici mužně utnul. Po opakovaném drnčení se dveře rozletěly a vzápětí ho obklíčila smečka opilých zmalovaných prasic, které ho nadšeně zvaly dál. Bohužel u sebe nechal pootevřeno, takže mu Armand se zuřivým štěkotem ihned vyrazil vzhůru na pomoc. Prasnice kvičely, jaký je to rozkošný pejsánek, a všechny si ho chtěly pohladit. Virvál se rozléhal celým barákem a z různých poschodí se začaly ozývat hrozby a láteření. Nesmírně trapná situace – mohlo to vypadat, jako by měl s těmi ludrami něco společného! Fofrem pryč! Popadl chudáka Armanda do náruče a bleskově prchl po schodišti zpátky do bezpečí. Otlé jezinky za ním ještě cosi posměšně zaječely a zřetelný alt Chrtové ho ryčně poslal do prdele. Od té doby se už ani nepozdravili. Kupodivu dámské jízdy poté úplně přestaly. Asi o půl roku později si všiml, že Chrtová je nejenom tlustá, ale navíc i těhotná. Nikdy ji však s žádným chlapem nezahlédl, ani shora nezaznamenal žádný mužský hlas. – Vlastně pozor, jednou se tam cosi semlelo! Ano, jednou pozdě večer, když se vracel s Armandem z procházky, uslyšel na chodbě nějaké údery. Šlo to shora. Jako by se kdosi dobýval do zavřených dveří, vrážel do nich nebo kopal, určitě nějaký rozparáděný borec. Armand se rozštěkal a Franta ho měl co držet na vodítku. A pak ženský

hlas dvakrát zoufale zavyl: „Jdi pryč! Jdi pryč!“

Zdalo se mu, že poznává Chrtovou. Vzápětí se rozlehlo bouchnutí dveří a dál už nic. – Na každou svini se najde řezník, pomyslel si tenkrát se zadostiučiněním. To bylo vloni v létě. A na podzim už měla sousedka pořádný buben.

Byl zdrcen. Děsil se, až ta fúrie porodí a k němu do ložnice bude noc co noc doléhat mučivý vrískot nějakého kojence. Nakonec ho však Chrtová příjemně překvapila. Kamsi zmizela ještě před slehnutím a kvartýr prodala. – „To jsme měli kliku, že jo, Armande?“

Před jedenáctou se Franta s Armandem jako obvykle uložili do postele, špic uvelebený vedle páníčka na cípu shrnuté přikrývky. Začala první letní dusna, a proto Franta nechal puštěný ventilátor. Zavřel rozečtenou knížku *Magia sexualis*, zhasl lampičku a na okamžik se ještě zaposlouchal, zda se nad ním něco neozve... Nahoře však vládlo naprosté ticho, stejně jako v celém domě. Pouze ventilátor téměř neslyšně šuměl, šuměl, šuměl...

Trvalo dost dlouho, než si Franta v tomto bytě zvykl. V matčině bytě, odkud odešel, když mu bylo devatenáct. Jako ženatý muž pak přijížděl do

rodného města pouze dvakrát za rok, aby vykonal krátkou formální návštěvu u své jízlivé a mrzuté máti, a to na její narozeniny a před Vánoce. Shodou okolností v době, kdy se rozváděl, Frantova matka nečekaně podlehla srdečnímu infarktu. V kvartýru ji našli až tři dny po smrti – díky kamarádce, jež se k ní nemohla ani dovolat, ani dobušit, a tak zalarmovala policii. Když se Franta vzpamatoval z prvního šoku, uvědomil si, že ho vlastně potkalo štěstí v neštěstí. Vzhledem ke krachu svého manželství si totiž právě horečnatě hledal náhradní střechu nad hlavou a zděděný byt po nebožce jeho situaci zázračně vyřešil. Nevelký tři plus jedna s lodžii ve vysokém paneláku kousek od centra. Nechal omšelý kvartýr alespoň elegantně zrekonstruovat, spojil obývací s kuchyní do jednoho prostoru a ve svém někdejší chlapeckém kamrlíku dal udělat krásnou, skoro luxusní šatnu.

Nic už mu zde nepřipomínalo jeho dětství a mládí, nic už mu zde nepřipomínalo jeho přísnou, panovačnou máti. Učila matematiku a fyziku na průmyslovce a nesnesla neposlušnost a nepořádek. Od svých třiceti byla vdovou – Franta si na otce skoro nepamatoval, protože ho ztratil ve čtyřech letech. V matčině životě se už potom neobjevil žádný další muž, přinejmenším o žádném dalším Franta nevěděl, ačkoli jak si později uvědomil, matka byla svým způsobem velmi přitažlivá. Urostlá, sportovně

štíhlá, s výrazně řezanou tváří, ledově modrýma očima a blond vlasy ostříhanými na kluka. Už v dětství měl pocit, že matka nestojí o nikoho, dokonce ani o svého jediného syna. Důvěrné vztahy jí byly na obtíž, stýkala se pouze se dvěma či třemi přítelkyněmi. Svou mateřskou roli pojala jako armádní výcvik: byla velitelem a Franta vojáčkem, kterého musela důkladně připravit na životní boj. Nikdy si nebyl jistý, zda ho vůbec měla ráda, stejně jako si nebyl jistý, zda ji vůbec měl rád. Jistý si bylo odmala pouze láskou své babičky z otcovy strany.

Připadalo mu zvláštní, že ho osud nakonec neúprosně poslal zpátky právě sem. Ne, nic už mu zde nepřipomínalo jeho dětství a mládí. Ani byt, ani dům, který byl nyní zateplený a barevně omítnutý, s vyměněnými okny a zasklenými lodžiemi. Také osazenstvo věžáku se už kompletně vyměnilo a jako jediní starousedlíci tu vydrželi akorát manželé Bendovi, žijící o patro níž. Ani po čtyřech letech Franta většinu obyvatel vůbec neznal. Nezáleželo na tom. Zpočátku to bral jenom jako dočasný azyl, jako momentální provizorium, než si ujasní, co dál. Původně počítal, že za rok či dva zhodnocenou nemovitost snadno prodá a přesune se na lepší adresu. Vůbec neměl v úmyslu tady zůstat, ale potřeboval tenkrát rychle zmizet, udělat za vším tlustou čáru a začít znovu. Jiné město, jiní lidé, jiný život, jiný džob. V devětačtyřiceti letech už šlo

o riskantní změny, naštěstí se mu podařilo využít starého profesního kontaktu a klíčový problém se zaměstnáním byl vyřešen. Chvála bohu, navzdory všemu si nakonec zvykl a bydlelo se mu tu pohodlně. Pořídil si psa, dělal si, co se mu zlíbilo. Rozvedený, zdravý, ještě stále pohledný muž s dostačujícím příjmem a uzavřenou minulostí. Jediné, co mu občas scházelo, byla dcera Františka. Jeho malá Fanyнка, které však už od dětství museli říkat Nelo, neboť své jméno zarputile odmítala. Dlouho se mu to pletlo: Fanyнка, Nela, Nela, Fanyнка... Teď už ne, teď už ji vždycky oslovoval Nelo. – Nelo, Nely, Nelinko...

Drahá Lauro,

opět děkuji za krásný dopis, který mě velice potěšil! A rovněž Vám znovu děkuji také za oceňující slova, která si myslím vůbec nezasloužím. :-)

Abych se vrátil k tématu, jež jsem slíbil s Vámi probrat. Zcela určitě nebude zbytečné, když si časem obstaráte knihu, kterou jsem již zmiňoval, tedy Psychonauta od Petera J. Carolla. To je taková, relativně útlá „bible“ chaosmagie. Velmi dobré je rovněž obsáhlé kompendium Josefa Veselého, které vyšlo pod jednoduchým názvem Magie.

Co mě na chaosmagii zaujalo, je její absolutní nedogmaticčnost, praktičnost, zaměření na výsledky a maximálně prostý způsob, jakým vykládá svět.